

Fazekas József

Erdély

(2004. dec. 5. margójára)

I.

Erdély!

Te drága szép vidék,
hol a reménység
mindig szívig ér,
zöld-tenger lelkedet
sírva hódolom:
fogadj fel a keresztre,
így légy bocsánatom.
Az árulás: ezer szín,
kaméleon-varázs.
Úgy fertőz a kecses száj
mosolyában
a játszi ármány,
hogy a bamba
nagygyűlés-díszlet
igahad

-Erdély!

te drága szép vidék,
testvérebb testvér-
Júdás-felünk
megtagad,
ha kell háromszor,
mint Péter Jézust
s vétkét nem érti soha,
fogalma sincs
mi az a mea culpa.
Bólogat, tapsol
s elvonul légiós hittel:
-testvért tagadtam-
fogalma sincsen.
Erdély!
Te drága szép vidék,

szegezd rám

a balgák minden vétkét.

Rám s ránk:

a vesztett hódolókra,
akik szívükben hordoznak,
csak kevésre futotta.
Ész, érv, lélek-hang
vészt hiába kondult,
ezerszer záporoz
az a fránya múlt;
csak még ez egyszer
kérem,kérjük
kézfogásod,
szívárvány-hittel
hulld ránk bocsánatom.

II.

Erdély!

Te drága szép ország:
voltál pajzsunk,
voltál koronánk.
Tartottad

két pogány közt

bennünk a reményt,
feléd szállt fohászuk:
áldást, igaz hazát
tőled remélt
a szétszakasztott
milliónyi árva.
Nádasok orgonája
hozzád hozsannázott,
Tátrától az Alpokig

te fényletted a napot.
 Ragyogtál hitnek
 minden szemben, szívben:
 Káin-lelkűek
 bakoló biccentők
 hogy is hihettétek,
 miért is hihettétek
 magyar a magyarnak
 nem kell MOST tstvérnek.
 Vedd le homályukat
 szemükről Istenem;

légy a tanúm,
 mindnyájukat
 megkövetem,
 megkövetem.

III.
 Erdély!
 Te drága szép világ:
 nyelved, zenéd, táncod
 ezerszín-virág.
 Csak az tudja igazán,
 ki csókolta földedet,
 melyből fölpárál
 hit és szeretet.
 Kétség, ha gyötört,
 hűség volt válaszod:
 állni emberül
 s népül,
 sorsnak ez adatott.
 Csak te tudod
 lelkünkbe oltani az erőt,
 jobbik felünk vagy,
 kibírtál minden időt.
 S mi, bárhogy is legyünk:
 nyírva, vágva, szabva
 külön-külön is együtt,
 szívünk jobb pitvara,
 Erdély,
 áramold testté
 közös életünk;
 e globális világban
 végre
 eggyé
 legyünk!

Csatáné Bartha Irénke

Szivárvány

Jöjj el ragyogó fény,
bűvös tekintetű,
szerelmes szivárvány,
hiteds el: az Élet szép,
s te sem vagy
csak színpadi látvány.

Ragyogj örökmosolyú szépség,
hétszerte áldott,
Isten küldötte,
engesztelő remény,
rejtsd el félelmeinket,
tárd ki mosolyod nagykapuját
te égre lobogózott varázs,
takard el szégyenünk:
- a rút megaláztatást !

Gyógyító hittel
tekints le ránk
- agyon rugdalt rögökre –
nézz színtelen életünkre,
két karoddal ölelj át,
kifosztott erőnket tartsd össze
te lélekre sziporkázó varázs,
ki tudod, mi a mélység és magasság
színeid hétszerte áldott diadalát
fess fel vihar - rongyolt egünkre,
túlélésnek bűvölje szívünkre
„kertek, rózsák, szerelmek extázisát !”

Áldott szentély

Kitárt kapuval
biztatott az otthon,
lábnyomotokon
suhogó fecskévé
változott sok
színes gondolat,
csőréből sugaras fénnel
teleszórta a Küküllő – habokat.

Gyermekkorom
dongómézizű zenéje,
tücskök kánonja,
sisere sáskahad
biztatott víg kalandra,
fűzfák tövébe,
hol sarjűillattal,
mosolygó gólyahírrrel
várt otthonos
pompájával a béke,
s belépni áldott szentélyébe,
régi vágyam volt,
már annyi – annyi éve.

Fák, virágok, gyökerek

Fák közt, virágok közt
ülök a padon,

levelekben, gyökerekben
éneked hallom,

s ahogy boldogan
széttelintek,

gólyahír – csokroknak
szavaidat hinted.